

Висновки та перспективи подальших досліджень. Незважаючи на те, що законодавчо ці положення не закріплені, на практиці введення ембріонів у цивільний оборот – це об'єктивна реальність, тому ігнорувати цей факт неможливо. Ембріон є об'єктом, що створений в результаті людської діяльності у лабораторних умовах. Отже, лише визнання за ембріонами статусу речі сприятиме врегулюванню їх правового статусу за використанням ЦК України. На нашу ж думку власниками ембріону необхідно визначити генетичних батьків, навіть у випадку перенесення такого ембріону в організм сурогатної матері. Якщо визначити сурогатну матір власником ембріону то право визначити долю ембріону буде належати сурогатній матері а не майбутнім батькам.

Бібліографічні посилання:

1. А.Дж. Католо Антропологічний статус людського ембріона в аспекті проблем абортів. URL: <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2015/8/17.pdf>.
2. Про охорону дитинства: Закон України від 26 квітня 2001, № 30. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2402-14>.
3. Конституція України: Закон від 28 червня 1996 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
4. Цивільний Кодекс України від 16 січня 2003. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/go/435-15>.
5. Сімейний Кодекс України: Закон від 10 січня 2002, № 21-22. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>.
6. Конституція Словенської Республіки від 3 вересня 1992 р. URL: <http://slovakia.kiev.ua>.
7. Конституція Федеративної Республіки Німеччина від 23 травня 1949 р. URL: http://www.1000dokumente.de/index.html/index.html?c=dokument_de&dokument=0014_gru&object=translation&l=ru.
8. Конституція Ірландії від 29 грудня 1937 р. URL: http://www.concourt.am/armenian/legal_resources/world_constitutions/constit/ireland/ireland-r.htm.
9. Про права дитини: Конвенція ООН від 20 листопада 1989 р. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021.
10. Про права людини: Американської Конвенція від 22 листопада 1989 р. URL: <https://constituanta.blogspot.com/2011/02/1969.html>.

Повстін Іван Віталійович,

курсант другого курсу факультету економіко-правової безпеки Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Круглова Ольга Олександрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права та процесу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПОПЕРЕДНІХ ДОГОВОРІВ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

З неспинним розвитком галузі цивільного права в Україні розвиваються окремі його підгалузі ті інститути. Беручи до уваги інститут попередніх договорів, оцінюючи його важливість та актуальність, ми можемо зробити висновок про необхідність вирішення проблем правового регулювання даних цивільно-правових норм.

Інститут попередніх договорів в сучасній юридичній практиці використовується широко, проте в той же час правове регулювання цих правовідносин досить слабке, що породжує виникнення великої кількості суперечок відносно їх укладення, виконання і припинення. Судова справа, яка приведеться в прикладі, стосується саме цих питань і, передусім, форми попереднього договору:

ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ НОРМ ЦИВІЛЬНОГО, ТРУДОВОГО ТА ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Між товариствами був підписаний попередній договір, предметом являється зобов'язання в майбутньому укласти договір купівлі-продажу нерухомості. На виконання умов попереднього договору, з метою проведення експертної оцінки нерухомого майна, покупцем було надано на користь продавця наступну оплату в сумі 20000,00 грн

Виходячи зі своїх зобов'язань за попереднім договором, покупець звертався до товариства-ліквідатора (на той час була відкрита ліквідаційна процедура відносно суспільства-продавця) про укладення основного договору купівлі-продажу, але фірма-ліквідатор на вимогу не відреагувала, основний договір не зробив, відхилився від його нотаріального посвідчення, що і стало основою для звернення до господарського суду із заявою про спонукання до укладення договору купівлі-продажу.

Господарські суди першої і апеляційної інстанцій повністю відмовили в задоволенні вимог суспільства-покупця, з чим також погодився і Вищий господарський суд України, поклавши в основу рішення наступні приписи чинного законодавства.

Договір купівлі-продажу нерухомого майна укладається у письмовій формі і підлягає нотаріальному посвідченню (ст.ст. 655, 656, 657 ЦК України).

Аналіз змісту попереднього договору надав підстави для виведення, що він містить зобов'язання сторін про укладення у визначений ними час договору купівлі-продажу в майбутньому на умовах, встановлених попереднім договором, також сторони виділили предмет майбутнього договору купівлі-продажу, його вартість та ін. істотні умови основного договору, у тому числі і умову про зобов'язання уклад основного договору. Але, цей попередній договір не був засвідчений нотаріально.

Таким чином підписаний сторонами попередній договір в значенні ст. 635 ЦК України неукладений, тому що сторонами не дотримана обов'язкова нотаріальна форма для договорів купівлі-продажу нерухомого майна, укладення якої сторони зумовили в майбутньому. Отже у боржника відсутнє зобов'язання на укладення основного договору купівлі-продажу нежитлового приміщення.

Щодо значення попереднього договору, то він в першу чергу являється гарантією щодо укладання певних договорів, в переговорах сторони можуть бути зацікавлені в існування саме таких гарантій. Таку функцію виконую попередній договір. Укладення попереднього договору може бути корисним і в тих випадках, коли, наприклад, рматеріальне благо, яка буде предметом основного договору, ще не існує, або хоча і існує, але ще не належить на праві власності продавцю, або належить продавцю, але обтяжена правами на неї третіх осіб тощо.

Якщо попередній договір не містить, або містить не всі істотні умови основного договору, він має чітко визначати порядок їх наступного узгодження сторонами (якщо такий порядок не встановлений актами цивільного законодавства).

Для попереднього договору у всіх випадках обов'язковою є письмова форма. А у випадках, коли для основного договору встановлена нотаріальна форма, попередній договір також потребує нотаріального посвідчення.

Таким чином ми з'ясували важливість якісного правового регулювання попередніх договорів, їх актуальність та загальне значення. Навели конкретну казусну ситуацію, яка показує важливість форми засвідчення попереднього договору.

Бібліографічні посилання:

1. Цивільний кодекс України | від 16.01.2003 № 435-IV URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
2. Юридическая научная библиотека URL: <http://www.lawlibrary.ru/>
3. Офіційний вісник України URL: <http://www.gdo.kiev.ua/>
4. Цивільне право України: навчальний посібник / кол. авторів; за ред. Г.Б. Яновицької, В.О. Кучера. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2011. 468 с.
5. Мазур О.С. Цивільне право України: Навч. пос. К.: Центр навчальної літератури, 2006. 384 с.